

Juni, de zomermaand

Deze maand wordt het zomer, dat wil zeggen over drie weken dan, op 21 juni. Dat betekent dat nu in de natuur alles al in de hoogste versnelling draait. Dus alle vogels die hier de (soms) strenge winters hebben ontvlucht, zijn al weer terug en hebben het druk met de voortplanting. Andere vogels die niet zo ver weg zijn gegaan of hier in de winter zijn gebleven, hebben al jongen en zijn nu al bezig met een tweede leg.

Een vogel die van ver weg moet komen en pas onlangs terug is, is de koekoek. Een vogel die thuis hoort in de categorie van je hoort me wel maar je ziet me bijna nooit. Het echtpaar koekoek kan niet vroeger komen want het zijn broedparasieten. Het wijfje legt haar ei in het nest van een andere vogel en laat het daar door die gastouder uitbroeden. Het koekoeksjong dat uit dat ei komt, werkt eerst de andere eieren en eventueel al uitgekomen jonge vogels van de pleegouders uit het nest en wordt zo in een eenkindersgezin opgevoed. De koekoeksouders vertrekken al weer vrij snel, na een paar maanden, naar warmere oorden en laten hun jongen hier achter. Die kunnen pas in de herfst hun ouders volgen naar de winterkwartieren maar moeten dat dus helemaal alleen doen. Gelukkig hebben ze in hun genen een setje routekaarten meegekregen zodat ze ook in hun eentje, zonder hun ouders de weg weten te vinden.

Een andere meester in het verstoppertje spelen is de wiewelaar. Is de koekoek een vogel die je niet vaak ziet (alleen als hij roepend overvliegt is hij nog wel te herkennen) de wiewelaar is een meester in het zich verbergen, die zie je bijna nooit. Des te verwonderlijker omdat het mannetje fel gekleurd is: zwart met geel, fel geel. Alleen zijn geluid is goed te herkennen, dat heb ik dit jaar al gehoord en weet ik dus dat hij al terug is maar gezien hebben, nee dat nog niet.

Na de overvloedige regen van de laatste weken en de huidige hoge temperaturen is de plantenwereld, ik zou bijna zeggen, geëxplodeerd. Alles is in bloei gekomen te veel om het allemaal op te noemen. Grote stukken berm zien nu wit van het fluitenkruid, het Hollands kant of blauw van de ereprijs of geel van de stinkende gouwe of van het knikkend nagelkruid. Je komt ogen tekort.

Bij de Herenboeren is vorige jaar onder andere incarnaatklaver ingezaaid als groenbemester,

een klaver die ik ook wel eens maar, dan heel zelden, in het wild heb gevonden. In de randen van de akkers in Altweeterheide kun je hem nu overal zien. Een prachtige, dieprode klaver.

Een opvallende bloeier is nu ook de meidoorn. In het wild is die wit maar in de stad of in tuinen (ook in de mijne) kun je ook de rode variant zien. Vroeger werd de meidoorn ook als haag en afscheiding tussen weilanden gebruikt. De struiken werden als haagvorm gevlochten, een apart

vak en vormden zo een schitterende en voor het vee ondoordringbare barrière veel mooier en effectiever dan prikkeldraad.

Bij mijn wandelingen op de Herenboerderij kwam ik ook nog in de berm het nestje tegen van de Franse veldwesp. De gewone wesp leeft in een groep in een groot nest samen met wel 5000 soortgenoten. De veldwesp, die overigens ook wel kan steken, leeft in een nestje met ca 10 soortgenoten. Zo'n nestje is dus maar heel klein en je ziet het makkelijk over het hoofd. Gelukkig kan ik u er nu eentje laten zien.

Herman Beuvs